MEHMET EROL’UN HATIRATINDAN

...Sene 1969. Hasan Basri Çantay'ın Kur'an-ı Hakim ve Meâl-i Kerim adlı kitabı elime geçti. Bir sene müddetle Risale-i Nurları karşılaştırdım. Allah'ın kitabını okudukça Said Nursi ve Risale-i Nur gözümde küçülmeye başladı. Bu nasıl Mehdi ki, her kitabında Kur'an'a muhalefet ediyor, kendini Kur'an'ın üzerine çıkarıyordu. Sanki kendisine yeniden bir vahiy geliyormuş gibi, indi tevillerle Kur'an'ı yorumlamaya çalışıyor. Kur'an'ı kendi maksatlarına alet ediyor, kendini Kur'an âyetleriyle teyid etmeye çalışıyordu. Hazret-i Ali, Abdulkadir Geylani, İmam-ı Rabbani gibi kişilere iftira ederek onlara isnad edilen sözlerle bu asırda kendinin ve eserlerinin zuhur edeceğini onlara söyletmiş oluyordu. Artık nazarımda yalancı, sahtekar, bir yerlerin adamı olduğu meydana çıkmıştı.

Cenab-ı Hakk'a çok şükür ki, bu tarihe kadar ömür verdi. Eğer Kadiri ve Nakşi (Süleymancı) tarikatlarında ecelim yetmiş olsaydı, müslüman olarak değil, Kadiri ve Süleymancı olarak ölmüş olacaktım. Eğer 1969'dan önce ölmüş olsaydım tam bir nurcu itikadında ölmüş olup, ebedi cehennemi boylamış olacaktım. Kadri, Nakşi, Nurcu olduğum zamanda dünyevi bir çıkar ve menfaatim yoktu. Samimi olarak ahiretimi kazanmak ve günahlarımın affedilmesi için gayret gösteriyordum. Cenab-ı Hak benim bu samimiyetimi bildiği için beni kendi kitabı ile karşı karşıya getirdi. Rabbime hamd olsun bana hidayet etti ve beni kendi kitabı ile selamete çıkardı.

1970 yılında bir bildiri yayınlayarak 1950 ile 1970 arasındaki geçirdiğim günlere tevbe ettim. Yeni baştan Kur'an-ı Kerim'deki İslâm'a yönelmiş oldum. Artık Kur'an-ı Kerim'in son kitap, Hz. Muhammed'in son nebi ve resul olduğuna iman ettim. Kur'an'ı Kerim'in haber vermediği müceddid, Mesih-üd-deccal, Sahib-üz-Zaman, Mehdi-yi Muntazır, Gavs, Kutub gibi hadis diye uydurulmuş sözlerin istismarından kurtulup hidayet kitabı Kur'an'da karar kıldım. Sahih hadis ve sünneti kendim için prensip edindim. Bu anlayışa geldikten sonra bir görevim kalmıştı: Risale-i Nur kitaplarına karıştırılmış bine yakın batıl inançları kimin yazdığını araştırmak. Said Nursi'ye hüsnü zan edenlere göre bu hurafeleri, Said Nursi'den habersiz talebeleri yazmıştı. İşte ben bu meseleyi öğrenmek için, abilerle görüşmek istedim.

İlk önce Ankara'da Hacı Bayram semtinde bulunan Nur Dershanesine uğradım. Bekir Berk, Hüsnü ve Bayram Ağabeylere dedim ki; “hak ve batılın karışımından meydana gelen bu eserler gerçekten Said Nursi'ye mi aittir?” Bu sözüme şiddetli tepki gösterdiler. “Sen Risale-i Nuru anlamış olsaydın, bu soruyu bize sormazdın, çünkü bu risaleleri ne Said Nursi, ne de biz yazdık. Bu eserler baştan sona İlham-ı Rabbani'dir. Üstadımız Said Nursi bile Risale-i Nur talebesidir. Risale-i Nurlarda hata aramak, maksatlı kişilerin işidir”, dediler.

Bunlardan net bir cevap alamadığım için Kastamonu'ya hareket ettim. Kastamonu'da Bediüzzaman'a sekiz sene hizmet eden Mehmet Feyzi

Efendi’yi ziyaret ettim. O da: “Kur'an-ı Hakimin otuz üç âyeti Said Nursi'ye işaret etmekte ve İmam-ı Ali (r.a.), Celculitiye ve Ercüze kitaplarında Said Nursi'nin bin dört yüz sene sonra zuhur ederek, Risale-i Nurları yazacağını bildirmiştir. Ayrıca Abdulkadir Geylani 9 asır önce Said Nursi ve eserlerinin ortaya çıkacağını müjdeleyerek beyan etmişlerdir” diyerek beni başından savmak istedi. Mehmet Feyzi bu görüşünü, Bediüzzaman Said Nursi Tarihçe-i Hayatı, Yeni Asya Neşriyat, Temmuz 1994, s. 284'te beyan etmektedir.
Oradan doğruca Denizli'ye hareket ederek Ahmed Feyzi Efendiyi ziyaret ettim. Bu meseleleri onunla da konuştum. Yemin ederek; “Risale-i Nurdaki bütün yazılar, Üstadımız Said Nursi'ye aittir. Şakirtlerin (öğrencilerin) bütün yazıları Üstadımızın uygun görmesiyle Risale-i Nurlara girmiştir. Ona gösterilmeden ve okumadan hiçbir talebenin yazısı, şiiri, Risale-i Nura alınmamıştır”, dedi. O da bana Said Nursi ve Risale-i Nur hakkında yazmış olduğu Maidetü'l-Kur'an adlı eserini gösterdi. En az kırk elli hadis ile Mehdi'nin geleceğini ve asırlarca beklenen Mehdi'nin Said Nursi olduğunu ispat etmeye çalıştı. Bu eseri Said Nursi tarafından tasdik edilerek tılsımlar mecmuasında neşir edilmiştir[11].
Denizli'den Isparta'ya hareket ettim. Husrev Beyle görüştüm. Üç günde ancak muvaffak olabildim. Ona dedim ki: “Bütün Risale-i Nurlar senin elinle yazıldı. Hiç kimse Risale-i Nurlara senin kadar vakıf değil.” Bir takım hurafeleri anlattım. “Bunları sizler mi, yoksa Üstad mı yazdı?”, dedim O da yemin ederek Üstadın yazdığını söyledi. “Bunlar sizce doğru mudur?”, dedim. “Evet”, dedi. Mesela Asa-yı Musa Risalesinde Isparta'daki umum Risale-i Nur talebeleri ve on üç fıkra ile tadil edilmiş bir mektup var. Üstad bunu tasdik etmiş1. Orada aynen şöyle yazılmaktadır: “Ve Risale-i Nur'un şakirtlerini, talebe-i ulum sınıfına dahil edip, münker, nekir suallerine Risale-i Nurla cevap verdiklerini merhum kahraman şehid Hafız Ali'nin vefatıyla keşfeden ve hayatta bulunanlarımızın da yine Risale-i Nur ile cevap vermenizi rahmeti ilahiyeden dua ve niyaz eder; Hazret-i Kur'an-ı Azimüşşanın kırk tabakadan her tabakaya göre bir nevi i'cazı manevisini gös-termesiyle ve umum kainata bakan kelamı ezeli olmasıyla ve tefsiri olan Risale-i Nur'un Mu'cizat-ı Kur'aniye ve Rumuzat-ı semaniye risaleleriyle ve Risale-i Nurun gül fabrikasının serkatibi gibi kahraman kardeşlerin ve şakirtlerin fevkalade gayretleriyle asr-ı saadeten beri böyle harika bir surette mucizeli olarak yazılmasına hiç kimse kadir olamadığı halde, Risale-i Nurun kahraman bir katibi olan Husrev'e “yaz” emri buyurulmasıyla, Levh-i Mahfuzdaki yazılan Kur'an gibi yazılması.”
Husrev'e dedim ki; “Levh-i mahfuzu hangi peygamber görmüştür, bir örnek verebilir misiniz?” Bu soru karşısında sustu. “Sen kim oluyorsun da Levh-i mahfuzdaki yazılan Kur'an gibi bir Kur'an yazıyorsun. Orayı görmeden orada yazılış şeklini nasıl bilebiliyorsun? Bu sözden tevbe et” dedim. Etmedi.

Bunda sonra İzmir'e döndüm. Karşıyaka'da tuz fabrikası olan bir nurcunun evinde toplandık. Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabında mevcut olan birinci şua, sekizinci şua, yirmi sekizinci lema, on sekizinci lemadaki Allah'a, Resulüne, kitabına, Hz. Ali (r.a.)'ye yapılan iftiraları anlattım. Bunlara inanmayan nurcu olamaz deyip bana karşı çıktılar. "Sen Risale-i Nurları anlamamışsın. Sikke-i Tasdik-i Gaybi, Risale-i Nurun hakkaniyetine bir delildir", dediler.
"Bakınız", dedim; "Üstad Said Nursi, Sözler Mecmuası 25. sözde Kur'an-ı Kerim'i şöyle tarif ediyor: 'Şu alemi insaniyetin mürebbisi ... ve insaniyet-i kübra olan İslamiyetin ma ve ziyası... ve nev-i beşerin hikmet-i hakikiyesi ve insaniyet-i saadete sevk eden hakiki mürşidi ve hadisi. Ve insana hem bir kitab-ı şeriat, hem bir kitab-ı dua, hem bir kitab-ı hikmet, hem bir kitab-ı fikir, hem bir kitab-ı zikir, hem insanın bütün hacat-ı manevisine merci olarak çok kitapları tazammun eden tek cami-i bir kitabı mukaddestir,".
Said Nursi Kur'an-ı Kerim'i böyle tarif ederken nurcular, Risale-i Nur kitapları için aynı tarifi yapıyorlar.
Müellifin (Said Nursi'nin) vasiyetnamesi münasebetiyle Halil İbrahim'in Risale-i Nur hakkındaki Nur şakirtleri namına yazdığı bir fıkrasının bir parçasıdır[12].
Halil İbrahim adlı bir nurcu, Risale-i Nur'u şöyle anlatıyor:
"Risale-i Nur, Nur'dan bir ibrişimdir. Kainat ve kainattaki varlıkların tesbihleri onda dizilmiştir.
Risale-i Nur, alıcı ve vericiyle cihazlanmış bir Kur'an ilaçlarıdır. Onun teli, lambaları, ampulleri ve bataryaları durumunda olan satırları, kelimeleri, harfleri öylesine düzenli ve öylesine mucizelidir ki, yarın her ilim, fen adamları, her meşrep ve meslek sahipleri, gerek gayb aleminden (görünmeyen dünyalardan), gerek görünen âlemden ve gerek ruhlar âleminden, kainatta cereyan eden olaylardan bilgi ve yetenekleri ölçüsünde haberdar olabilirler. Çünkü Risale-i Nur, bir yayılmış biçimidir.
Risale-i Nur, insanlara bir hidayet hediyeleri, bir saadet vesilesi, bir şefaat aracı ve bir rahmanın feyiz kaynağıdır. Risale-i Nur, ilk baharın feyzini veren bir ölümsüzlük suyudur. Rahmet kaynağı, hakikat kalesidir. Ve bir gül bahçesinin gül bahçesidir.
Risale-i Nur, Tanrı'nın lütfu, imanın üstün derecesi, Kur'an'ın işareti ve ihsanın bereketidir.
Risale-i Nur, kafire ziyan, inanmayanlara tufan, delâlete düşmandır.
Risale-i Nur, bir gizli hazinedir. Bir cevahir sandığı ve bir nurlar kaynağıdır.
Risale-i Nur, Kur'an'ın gerçeği, imanın miracıdır.
Risale-i Nur, evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, manaların özü, Tanrı'nın vergisi ve ihsan edilmiş bir hediyesidir.
Risale-i Nur, hastalara şifahane, zemzem suyu, sağlara hakikat besini, reyhan kokusu ve misk ile amberdir.
Risale-i Nur, Hazret-i Muhammed'in vadettiği kitaptır. Hazret-i Ali'nin

teyid ettiği kitaptır. Abdülkadir Geylani'nin yardımını sağlayan kitaptır. İmam-ı Rabbani ve İmam-ı Gazali'nin tavsiye ettiği kitaptır. Hz. Ömer'in haber verdiği kitaptır.
Risale-i Nur, Kur'an güneşinin yedi renginden saçılmış bulunduğundan, bu hakikatte tam tecelli ettiğinden; hem bir şeriat kitabıdır, hem bir dua kitabıdır, hem bir emir ve çağrı kitabıdır, hem bir zikir kitabıdır, hem bir düşünce kitabıdır, hem bir gizli ilimler kitabıdır, hem bir tasavvuf kitabıdır, hem bir mantık kitabıdır, hem bir kelam kitabıdır, hem bir ilahiyat kitabıdır, hem bir sanat teşvikçisi kitabıdır, hem bir edebiyat ve sözler kitabıdır, hem bir vahdaniyet kitabıdır, hem de muarızları susturma kitabıdır.
Risale-i Nur'un parçaları, dünyanın manevi semasının güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır.
Güneşten, aydan, yıldızlardan bütün kainat nasıl aydınlanıyor ve bütün eşya onlarla nasıl hayat buluyorsa, çağımızdaki bütün insanlık dünyası da Risale-i Nur'dan hayat bulur.
Risale-i Nur, Kur'an'ın tasarrufunda bulunduğundan ona uzanan ve ilişmek isteyen her el kırılır ve dil kurur. “[13] - Halil İbrahim -
Yine aynı şekilde Said Nursi, Nur suresi 35. âyetim şöyle açıklıyor:
“Nasıl ki elektriğin kıymettar meta-ı (fayda ve menfaati, kıymetli eşyası) ne doğudan, ne de batıdan celbedilmiş (getirilmiş) bir mal değildir. Belki (katiyetle) yukarıda, cevvi havada (gök boşluğunda) rahmet hazinesinden, semavat (gökler) tarafından iniyor. Her yerin maldır. Başka yerden aramaya lüzum yoktur”, der. Öyle de manevi bir elektrik olan Resail-in-Nur dahi ne doğunun bilgilerinden, ilimlerinden ve ne de batının felsefe fenlerinden gelmiş bir mal ve onlardan olduğu gibi alınmış bir nur değildir. Belki semavi olan Kur'an'ın doğu ve batının üstündeki yüksek arşın makam ve derecesinden alınmıştır[14].
Risale-i Nur talebelerinden Hasan Feyzi aynı âyeti şöyle açıklıyor:
“Ey Risale-i Nur! Senin Kur'an-ı Kerim'in nurlarından mucizelerinden geldiğine, Hakk'ın ilhamı, Hakk'ın dili olup, O'nun emri ve O'nun izni ile yazıldığına artık şek şüphe yok. Fakat, acaba senin bir mislin daha yazılmış mıdır? Türkçe olarak telif ve tertip ve tanzim olunan müzeyyen ve mükemmel, fasih ve beliğ nüshalarının şimdiye kadar bir eşi ve benzeri görülmüş müdür?
Mensur ve Türki ibareli olduğu halde yine mislin getirilemez. Senin gibi parlak bir eser, bir daha kimseye nasip olmaz.
Kur'ani Arabi'den Türkçe sözlere akan ve bugün öztürkçeden fışkıran bu feyiz ve nurlar kalplerde senin bir numune-i kudret ve nişane-i rahmet olduğuna hiçbir rayb ve güman bırakmıyor. Sen ayine-i cila ve âlem-i kalbe ve ruh-u revana gıdasın. Çünkü sendeki mukayese ve muhakemelerin vaka ve temsillerin bir naziri bir daha gösterilemez. Allah Allah!... Türk milleti seninle ne kadar iftihar etse yine azdır. Gözleri nurlandırıp gönülleri sürurlandıran bu hüccetler ve tabiratın ve kelimat ve teşbihatın, arş-ı azamdan indiği muhakkaktır[15].”
Bu aşırı ve saçma sapan medhiyeyi yapan Halil İbrahim adlı bir nurcu

ise de, “Medresetüz-Zehra namına biz de iştirak ediyoruz!” diyen Osman Rüştü, Refethusrev, Said, Hilmi, Mehmet, Nuri adlı büyük nurcular bu deli saçması medhiyeye katılıyorlar.
Yalnız dikkat ederseniz, medhiyenin saçmalığı yanında bir de anlamı vardır: Bu aşırı övmelerle, Risale-i Nura kutsal kitaplar ölçüsünde, mesela Kur’an’ı Kerim gibi bir kutsallık verilmek istenir. İşte temel amaç budur ve iyice eleştirilerek okunduğunda, bu anlam kendiliğinden ortaya çıkar. Neden derseniz, bu medhiyedeki niteliklerin çoğu, peygamberlerin, kutsal kitapların söz konusu edildiği yerlerde kullanılabilecek niteliklerdir. Mesela; “Evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, Kur’an’ın saçılmış biçimi...” gibi sıfatlar, velilerin, ulu kişilerin eserlerine bile verilmez. Yani herhangi bir eser şöyle dursun, Kur'an gibi semavi bir kitabın dışında hiçbir eser için böyle söylenemez. Şimdiye kadar da söylenmemiştir. “Evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, Kur’an’ın saçılmış biçimi" ne demektir, bunların üzerinde durup düşünmek gerek.
Sonra Risale-i Nurun, Kur'an'a bir benzetiliş var bu övgüde: Şeriat ilminden, edebiyat ilmine kadar her çeşit ilmin Kur'an-ı Kerim'de bulunduğu nasıl söz konusu ediliyorsa, bu övgüde Risale-i Nurun da aynı özelliği taşıdığı anlatılmak isteniyor. Yani demek istiyor ki: “Risale-i Nur da, Kur'an gibi bütün ilimleri içine almıştır.”
Nur suresi 35. Âyet-i meali: “Allah, göklerin ve yerin nurudur. Onun nuru, içinde lamba bulunan bir kandile benzer. Lamba cam içerisindedir. Cam, sanki inciden bir yıldız. Ne doğuya, ne batıya mensup olmayan mübarek bir zeytin ağacı(nın yağı)ndan yakılır. (Öyle mübarek bir ağaç) ki, neredeyse ateş değmese de yağı ışık verir. Işığı parıl parıldır. Allah dilediği kimseyi nuruna iletir. Allah insanlara misaller verir. Allah her şeyi bilir." (Nur:35)
Said Nursi, Halil İbrahim, Hasan Feyzi birbirlerine destek vererek Risale-i Nurların Kur'an gibi arş-ı azamdan indiğini, alındığını, Kur'an'la mukayese yapıldığını açıkça beyan ediyorlar. Ey okuyucu! İskender Evrenesoğlu ile bunların ne farkı var? Bunlar tevbe etmeden ve tevbelerini açıktan ilan etmedikçe, bunlara nasıl müslüman diyelim? İslâm'a bunlar gibi zarar vermeyen ve müslüman olduklarını söylemeyen Hıristiyan, Yahudi, Budist, Brahmanistlere niçin kafir, müşrik diyoruz da, müslümanız dedikleri halde Hak olan İslâm'a bütün batıl çeşitleri karıştırıp, kendine özgü bir din, bir mezhep, bir tarikat oluşturanlara aynı kelimeyi söylemiyoruz. Halen bunların cenaze namazlarını kılıyoruz. Cahilliye devrinde Ebu Cehiller, Ebu Lehebler, Mugireler, Ebu Talipler namaz kılıyor, oruç tutuyor, hac yapıyor, sünnet oluyor, sadaka veriyor, kurban kesiyor, kısas uyguluyor, dini nikah yapıyor, bizim yaptığımız ibadetlerin hepsini yapıyorlardı. Allah birdir diyorlardı. Müşrik ve kafir olmalarına sebep olan şey; hakkın içine akla hayale gelmez batılı karıştırdıkları halde, hakta olduklarına inanmaları değil miydi?
Ey Nurcu! Risale-i Nurun içerisinde binden fazla batıl inanç

mevcuttur. Bu zihniyetin yıkılması, Kur'an'ı okuyup, anlayıp, yaşamakla mümkündür.
Nurculuğun din içinde ayrı ayrı bir din olduğunun farkına vardım. Hemen yazılı bir bildiri yayınlayarak Nurculuktan da tevbe ettim. Yeniden şehadet getirerek Kur'an-ı Kerim'deki İslâm'a dönüş yaptım. Allah bana ömür verdi ve hidayet etti de böylece müşrik olarak ölmekten kurtulmuş oldum. Eğer 1950 ile 1970 arası ölmüş olsaydım, ebediyen cehennemi boylamış olurdum.
Benim gibi hızlı ve samimi bir kimsenin bu ekolden ayrılışı Nurcuları çok üzdü. Malatya Nurcuları, Risale-i Nurun tokatını yedikten sonra tekrar döneceğim hususunda yer yer ihtarda bulundular.
Elhamdülillah o günden bu güne otuz yıl geçtiği halde tokat yemedim. Aksine Rabbimin bitmez tükenmez nimetlerine kavuşmuş oldum. Malatyalılar bilirler; elimde siyah bir çanta içinde Kur'an-ı Kerim taşıyorum. Açıklanmış Türkçe anlamını devamlı okuyorum. Artık önüme gelene Allah'ın kitabını okumaya davet ediyorum.
Üç tarikatı; Nurculuk, Nakşilik, Kadirilik tarikatını yaşadığım için bu üç zümrenin içindeki bütün şirkleri gözümle gördüm.
BİR ZAMANLAR “MEHDİ” OLARAK İNANDIĞIM SAİD NURSİYİ KENDİME SORULAR SORARAK YENİDEN DÜŞÜNDÜM
Soru- Said Nursî ile ilgili şu sözler beni şaşırtıyor:
“… yirmi senede öğrenilmesi gereken ilim ve fenlerin özünü üç ayda kavrayarak öğrenimini tamamlamış. Hangi ilimden olursa olsun, sorulan her soruya, tereddütsüz ve derhal cevap verirmiş[16].”
Buna gerekçe olarak deniyor ki, rüyasında Peygamberimizden ilim istemiş, o da ümmetine soru sormamak şartıyla Kur’an ilminin öğretileceğini müjdelemiş, bu sebeple daha çocukken asrın bilgini olarak tanınmış ve kimseye soru sormamış, ama sorulan bütün sorulara mutlaka cevap vermiş[17].
Cevap- Bir kimsenin Allah’ın Elçisi tarafından bilgi sahibi kılınması Şiilere has iddiadır. Onlar bunu, Ali’nin (r.a) soyundan gelen imamlar için söylerler. Şöyle derler:
"... İmamlardan hiçbiri bir öğretmene gitmemiş, bir eğitimciden bir şey öğrenmemiştir. ...Hiç biri bir hocadan ders almamış, hiç biri bir mektebe, bir medreseye gitmemiştir. Böyle olduğu halde kendilerine bir şey sorulunca derhal en doğru cevabı verirler. Dillerine bilmiyorum sözü gelmediği gibi cevap vermek için düşünmeleri yahut cevabı bir müddet geciktirmeleri de vaki değildir...[18]" İmamın ilahî hükümlere, ilahî maârife, bütün bilgilere sahip olması, peygamber, yahut kendisinden önceki İmam vasıtasıyladır... [19]"
Soru- Bir peygamberin böyle görevi olur mu?
Cevap- Elbette olmaz. Allah Teâlâ şöyle buyurur: "Elçilere apaçık tebliğden başka ne düşer?" (Nahl 16/35)
Allah Teâlâ, Peygamberimize şöyle emrediyor
"De ki, ben de tıpkı sizin gibi bir insanım. Bana, tanrınızın bir tek tanrı olduğu bildiriliyor. Artık kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa hemen iyi

bir iş yapsın ve Rabbine ibadette kimseyi ortak etmesin." (Kehf 18/110)
"De ki: "Benim size ne zarar vermeye gücüm vardır, ne de sizi olgunlaştırmaya.
De ki: "Beni Allah'ın azabından kimse kurtaramaz. Ondan başka bir sığınak da bulamam.
Benimkisi yalnız Allah'tan olanı, onun gönderdiklerini tebliğdir o kadar." (Cin 72/21-23)
Soru- Said Nursî'nin öğrenim hayatı ile ilgili bilginiz var mı?
Cevap- Kendi el yazısı ile yazdığı özgeçmişine göre ilk öğrenimden sonra Şeyh Muhammed Celalî'nin ders halkasına katılmış, okunması adet olan kitapları okumuş ve daha sonra Van'da 15 yıl kadar eğitim ve öğretimle meşgul olmuştur[20].
"Tarihçe-i Hayatı"na göre de önce Sarf ve Nahiv ile meşgul olmuş ve İzhar'a kadar okumuş, daha sonra Şeyh Mehmed Celâlî'nin yanına gitmiş, her türlü ilim dalına ait eserleri incelemeye koyulmuş ve İslamî ilimlerle ilgili kırk kadar kitabı ezberlemiştir. Ders aldığı diğer alimler şunlardır: Seyyid Nur Mehmed, Şeyh Abdurrahman-ı Tâğî, Şeyh Fehim, Şeyh Mehmed Küfrevî, Şeyh Emin Efendi, Molla Fethullah ve Şeyh Fethullah[21].
Soru- Öyle ise öğrenimini üç ayda tamamladığı, sorulan her soruya, tereddütsüz ve derhal cevap verdiği ve bu özelliğin ona rüyasında Peygamberimiz tarafından verildiği iddiası nereden çıkıyor?
Cevap- Halkın hurafelere olan ilgisinden yararlanıp dikkat çekmek istemiş olabilir. Zamanın harikası demek olan "Bediuzzaman" lakabı da öyledir. İddiaya göre bu lakap, onun olağanüstü ilmini gören ilim adamları tarafından verilmiştir[22].
Soru- Said Nursî'nin sözleri arasında ciddi tutarsızlıklar görülüyor. Şu sözü hakkında ne dersiniz?
"Ondört yaşında idim. O zaman icazet almanın alameti olan, üstad tarafından bana sarık sarılmasının ve cübbe giydirilmesinin önüne engeller çıktı. Yaşım küçük olduğu için büyük hocalara has giysi bana yakıştırılmadı.
Diğer yandan büyük âlimler, bana üstad değil, ya rakib ya teslim oluyorlardı. Kendini benim yanımda üstad görecek biri çıkmamıştı. Ben bu hakkı elli altı sene sonra kullanabildim. Bundan yüz sene önce ölmüş Mevlâna Zülcenaheyn Hâlid Ziyaeddin bana, kendi cübbesi ile birlikte bir sarık göndermişti, şimdi o cübbeyi giyiniyorum. Bu mübarek emaneti, Risale-i Nur talebelerinden ve âhiret hemşirelerimizden Âsiye namında bir muhterem hanımın eliyle aldım[23].
Cevap- Said Nursî'nin 14 yaşında ilim adamlığı payesine ulaştığı iddiası temelsizdir. Çünkü Tarihçe-i hayatı'na göre on beş- on altı yaşlarına kadar bütün bilgisi sünuhat, yani kalbe doğan manalar kabilindendi. Sonra bunlar yavaş yavaş kaybolmağa başladı[24].
Sünuhata ilim dense yeryüzünde alim olmayan kimse kalmaz.

Soru- Hem sünuhat, hem Said Nursî'nin her soruya tereddütsüz cevap verdiği iddiası bunların ona Allah'ın ilhamı, olduğu anlamına gelmez mi?
Cevap- Böyle bir iddianın varlığı ortada. Bunu Said Nursî açıkça söylüyor. Şu sözler ona aittir:
"Kur'an'ın gizli gerçekleri Risale-i Nur ile birlikte bize iniyor!!
Bu sözün açık anlamı; asr-ı saadette Kur'an'ın vahiy suretiyle inmesi gibi, her asırda o Kur'ân'ın arştaki yerinden ve manevi mu'cizesinden feyz ve ilham yoluyla onun gizli gerçekleri ve gerçeklerinin kesin delilleri iniyor[25]."
Yani Risale-i Nur, Kur'an'ın indiği yerden Kur'an'ın vahiy suretiyle inmesi gibi inerek onun gizli kalmış gerçeklerini ve o gerçeklerin kesin delillerini getiriyor.
Soru- Bu sözü ile o, kendini peygamber seviyesine çıkarmıyor mu?
Cevap- Peygamber olduğunu söylemese de yukarıdaki sözlerin o manaya geldiği açık. Ayrıca Kur'an'da açıklanmamış gerçeklerin kendine indirildiği iddiası, kendi kitabının Kur'an'dan önemli olduğu iddiasından başka bir anlam taşımaz.
Allah Teâlâ Peygamberimize şöyle diyor: "Ey Elçi! Rabbinden sana indirilen her şeyi tebliğ et, eğer bunu yapmazsan onun elçiliğini yapmamış olursun" (Maide 5/67) Eğer Said Nursî'nin iddia ettiği şeyler Peygamberimize bildirilseydi onları açıklamak zorunda olurdu.
Soru- Bunlara inanan bir kişi, Said Nursi'yi son peygamber, Risale-i Nurları da Allah'ın son kitabı saymış olmaz mı?
Cevap- Said Nursî'nin şu sözlerini de dinle, sonra karar ver:
"Risale-i Nur denilen otuzüç aded Söz, otuzüç aded Mektub, otuzbir aded Lem'alar, bu zamanda, Kur'an'daki âyetlerin âyetleridir. Yani onun gerçeklerinin göstergeleridir. Onun hak ve hakikat olduğunun kesin delilleridir. Kur'an âyetlerinde yer alan inançla ilgili gerçeklerin gayet kuvvetli belgeleridir[26]."
Yani Said Nusrî'ye göre Kur'an delil olmaktan çıkmış, delile muhtaç hale gelmiş ve Risale-i Nur'un âyetleri, Kur'an âyetlerinin delili olmuştur. Böyle bir kitabın hatasız olması gerekir. Said Nursî, bu iddiayı da yapıyor ve şöyle diyor :
"Sözler"[27] şüphesiz Kur'an'ın nurlu parıltılarıdır. Açıklanmaya muhtaç yerleri eksik olmamakla birlikte tümüyle kusursuz ve eksiksizdir[28].
Soru- Nurcuların Kur'an okumayıp Risale-i Nur okumalarının sebebi bu olmalıdır herhalde?
Cevap- Said Nursî, insanları kendi kitaplarına çekmek için hiçbir şeyi eksik bırakmamış. Şöyle diyor: "Risale-i Nur bu asırda, bu tarihte bir "urvet-ül vüska"dır. Yani çok sağlam, kopmaz bir zincir ve bir "hablullah" yani Allah'ın ipidir. Ona elini atan, yapışan kurtulur[29].
"Urvet-ül vüska" ve "hablullah" Kur'an'a ait özelliklerdir[30].
Soru- Risale-i Nur'un, Kur'an'ın alındığı yerden alındığı iddiası, zaten her şeyi açıklamıyor mu?

Cevap- Bu iddia birden fazla yerde tekrarlanır. Onlardan biri de şudur:
“Risale-i Nurlar, ne Doğu’nun kültüründen ve ilimlerinden, ne de Batı’nın felsefe ve bilimlerinden alınmış ve iktibas edilmiş bir nurdur. O, gökten inmiş Kur’an’ın, Doğunun da Batı’nın da üstünde olan Arş’taki yerinden iktibas edilmiştir[31].”
Risalelerden "Âyetü’l-Kübrâ" yı örnek verip oradaki iddiaları adım adım izleyelim:
1- Said Nusri’ye yazdırıldığı iddiası:
“Bu risalenin mukaddimesinin bu derece uzun olması istemeden olmuştur. Demek ihtiyaç var ki, öyle yazdırıldı[32].”
2- Adını İmam Ali’nin verdiği iddiası:
“Bu risalenin öyle bir ehemmiyeti var ki; İmam-ı Ali (R.A.) gaipten gösterdiği kerametlerde (keramat-ı gaybiyesinde) bu risaleye, "Âyet-i Kübra" ve "Asâ-yı Musa" adlarını vermiştir[33].”
3- İmam Ali’nin şefaat dilediği iddiası:
“İmam-ı Ali (R.A.), Nur'un eczalarından haber verdiği sırada “Ayet’ül-Kübrâ hakkı için beni ani ölümden koru” deyip o Âyet-ül Kübra'yı şefaatçı yaparak…[34]”
4- Risale’nin lâ ilâhe illallah sözünün olağanüstü delili olduğu iddiası:
“Lâ ilâhe illallah’ın hücceti ise matbu' Âyet-ül Kübra Risalesidir. O emsalsiz hüccetin hârikalığı içindir ki; İmam-ı Ali (R.A.), onu şefaatçi yapmıştır[35].
5- Risale’nin kurtarıcılık yaptığı iddiası:
“.. o risalenin hem Ankara hem Denizli Mahkemelerinde galebesiyle ve perde altında tesirli intişarıyla talebelerine beraet kazandırmağa sebep olduğu gibi…[36]”
6- Bir mağazayı yangından koruduğu iddiası:
“… hükûmet dairelerinden birisi … gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risale-i Nur'un bir talebesi yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk." Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet-ül Kübra'nın bir kısım basılı nüshalarını yanıma getirmesini söylemiştim, fakat getirmemişti. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risale-i Nur'u ve Âyet-ül Kübra'yı şefaatçı yapıp: "Ya Rabbi kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın, bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyet-ül Kübra'nın korumasında olan mağazaya kat'iyyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da sağlam kaldı…[37]”
Soru- Aklıma İmam Ali takıldı. Risale’nin adını neden o koyuyor?
Cevap- Said Nursî ona, Sekine adında bir kitap indiğini, geçmiş ve gelecek bütün ilim ve sırların o kitapta olduğunu iddia ediyor. Kendi kitabı da, o zaman için, geleceğin sırlarından olduğuna göre onu Ali’nin bildirmesi tabiidir. Said Nursi özetle şöyle diyor:
Hazret-i Cebrail, Sekine adıyla bir sayfada yazılı İsm-i Âzam’ı, Peygamberimizin yanında Hz Ali'nin (r.a.) kucağına düşürdü. Hz. Ali diyor ki: "Ben Cebrail'in şahsını yalnız gök kuşağı şeklinde gördüm.

Sesini işittim, sayfayı aldım, bu isimleri içinde buldum"
İsm-i Âzamdan bahsederek bazı olayları anlattıktan sonra diyor ki: "Dünyanın başından kıyamete kadar bütün ilimler ve önemli sırlar bize, tanıklık derecesinde açıldı. Kim ne isterse sorsun, sözümüzden şüpheye düşenler zelil olurlar[38].”
Soru- Öyle bir sahife ki, içinde dünyanın başından kıyamete kadar olan ilimler ve önemli sırlar yer alıyor. Bu bir sahife değil, çok büyük bir kitap olur. Peygamberimizin bu ilim ve sırları bilmediği kesin olduğu için İmam Ali ondan üstün bir konuma getirilmiş oluyor. Said Nursî bu bilgiyi nereden almış?
Cevap- Kur’an’ın alındığı yerden aldığını söyledi ya?!!
Soru- Bununla ne elde etmek istiyor?
Cevap- Risale-i nuru ve şakirtlerini kutsallaştırmak[39].
Soru- Bunlar benim kanımı dondurdu. Ne kötü iddialar!...
Cevap- Bu tür iddialar için Allah Teâlâ şöyle buyurur: “Vay o kimselere ki, kendi elleriyle kitap yazarlar, sonra "bu Allah katındandır" derler. Hedefleri, onun karşılığında bir şeyler almaktır[40]. Vay o ellerinin yazdığından dolayı onlara! Vay o kazandıklarından dolayı onlara!.” (Bakara 2/79).
Soru- Tanıdığım bir çok nurcu var. Bunlar bilgili, efendi, namazlarını kılan, zekatlarını veren ve özellikle öğrenci yetiştirmek için çaba gösteren insanlardır. Bunların ne olacak? Bu anlattıklarınızı onların çoğu bilmiyor.
Cevap- Doğru, Risale-i nurlar içinde çok güzel şeyler de var. Onlardan bazılarını ben de beğeniyorum. Tanıdığınız Nurculara sorun, kendilerine okunan bölümlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Dili ağır olduğu için onları da anlamazlar. Ama bütün bunlar nurcuları kurtarmaya yetmez. Bunlar akıllarını kullanmadıklarının cezasını çekeceklerdir. Çünkü Allah "..pisliği aklını kullanmayanların üstüne yığar." (Yunus 10/100)
Soru- Akıllarını kullanmadıklarını nereden biliyorsunuz?
Cevap- O kitapların Said Nursî’ye yazdırıldığı söylenince hiçbirinin sesi çıkmaz. Buna ses çıkarmayan, hiçbir şeye ses çıkaramaz.
Soru: Gerçekten onlar Said Nursî’ye olağanüstü bir değer veriyorlar. Bu beni her zaman tedirgin etmiştir.
Cevap- Bu olağanüstü değeri Said Nursî kendine veriyor. Onlar da bu konuda onun arkasından gidiyorlar. Mesela şu şiiri, Abdülkadir Geylânî’nin, sekiz asır önce Said Nursi için yazdığı iddia edilir.
Bizi aracı yap, her korku ve darlıkda.
Her şeyde her zaman, candan koşarım imdada
Ben korurum müridimi korktuğu her şeyde.
Koruyuculuk ederim ona, her şer ve fitnede.
Müridim ister doğuda olsun ister batıda
Hangi yerde olsa da yetişirim imdada[41]”
Bu iddiayı Said Nursî’nin 23 şakirdi yapar[42]. İspat için, cifir ilmi denen hayali şeylere dayanır ve şiirde şu anlamın saklı olduğunu

söylerler:
"O Gavs'ın müridi Said Kürdî, Rusya'da esirken kuzeydoğu Asya'dan bid'atçıların eliyle Asya'nın batısına sürgün edildiği ve Sibirya taraflarından kaçıp çok fazla yeri dolaşmak zorunda kaldığı sırada Allah'ın izniyle, havl ve kuvvet-i Rabbânî ile ona yardım ederim ve imdadına yetişirim."
Yardımın nasıl gerçekleştiği, şöyle anlatılıyor:
"Evet Hazret-i Gavs'ın "müridim" dediği Said, esir olarak üç sene Asya'nın kuzeydoğusunda, yok edici zorluklar içinde hep korundu. Üç-dört aylık yolu, kaçarak aşmış, çok şehirleri gezmiş ama Gavs'ın dediği gibi hep koruma altında olmuştur.
Üstadımız diyor ki: "Ben sekiz-dokuz yaşında iken, nahiyemizde ve etrafında bütün ahali Nakşî Tarikatında ve orada Gavs-ı Hîzan adıyla meşhur bir zattan yardım isterken, ben akrabama ve bütün ahaliye aykırı olarak "Yâ Gavs-ı Geylanî" derdim. Çocukluk itibariyle ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şeyim kaybolsa, "Yâ Şeyh! Sana bir fatiha, sen benim bu şeyimi buldur" derdim. Şaşırtıcıdır ama yemin ederim ki, böyle bin defa Hazret-i Şeyh, himmet ve duasiyle imdadıma yetişmiştir[43].
Bu inancın Kur'an'a aykırılığını gösteren âyetlerden bir kısmı şöyledir:
"Darda kalmış kişi dua ettiği zaman onun yardımına kim yetişiyor da sıkıntıyı gideriyor ve sizi yeryüzünün hakimleri yapıyor? Allah ile beraber başka bir tanrı mı var? Ne kadar az düşünüyorsunuz.." (Neml 27/62)
Güç yetirilemeyen konularda Allah'tan başkasından yardım alınabilirse, kim Allah'a sığınır? Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:
"De ki, Allah'ın dışında kuruntusunu ettiklerinizi çağırın bakalım; onlar, sıkıntınızı ne gidermeye, ne de bir başka tarafa çevirmeye güç yetirebilirler.
Çağırıp durdukları bu şeyler de Rablerine hangisi daha yakın diye vesile ararlar, rahmetini umar, azabından korkarlar. Çünkü Rabbinin azabı cidden korkunçtur." (isrâ 17/56-57)
"Allah neyi gizlediğinizi, neyi açığa vurduğunuzu bilir. Allah'ın yakınından çağırdıkları ise bir şey yaratamazlar; esasen kendileri yaratılmıştır. Onlar ölüdürler, diri değil. Ne zaman dirileceklerini de bilemezler." (Nahl 16/19-21)
Soru- Said Nursi ölmüştür; kendini savunamaz. Böyle biri hakkında konuşmak doğru mu?
Cevap- Said Nursi hesabını Allah'a verecektir. Bizim ona fayda veya zarar vermemiz düşünülemez. Belki ölmeden önce batıl inançlardan tevbe etmiş ve Allah'ın huzuruna günahsız gitmiş de olabilir. Bizi ilgilendiren, onun kitaplarını, dinin kaynaklarından sayan büyük bir cemaattir. Ben onları uyarmaya çalışıyorum.
Ek 3'ün dipnotları:
[11] Risale-i Nur külliyatından Tılsımlar Mecmuası, Müellif Bediüzzaman Said Nursi, Tenvir Neşriyat 1988, İst, Tılsım Mecmuasının Zeyli Maidetü'l-Kur'an s. 168-194.

[12] Risale-i Nur külliyatından Asa-yı Musa Bediüzzaman Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Haziran 1994, s. 82-83.
[13] Risale-i Nur külliyatından Sikke-i Tasdik-i Gaybi Müellifi, Bediüzzaman Said Nursi Tenvir Neş. 1990 İst. s. 293-294.
[14] Risale-i Nur külliyatından Sikke-i Tasdik-i Gaybi müellifi Bediüzzaman Said Nursi, Tenvir Neş. 1990, İst. Birinci Şua, s. 78.
[15] Risale-i Nur külliyatından Zülfikar Mecmuası Müellifi Said Nursi, Tenvir Neş. 1988. İst. s. 432-433. Not: a)- Tenvir Neşriyat, hıyanet ederek aslını değiştirmiştir. "Çünkü sendeki mukayese ve muhakemelerin vaka ve temsillerin bir naziri bir daha gösterilemez" cümlesini eserden çıkarmıştır, b)- "Arş-ı azamdan indiği muhakkaktır" cümlesini şu şekle sokmuştur: Arş-ı azamdan inen Kur'an-ı Hakim'in delil, hüccet ve burhanları olduğu muhakkaktır, c)- Aslı Arap harfleri ile yazılı Zülfikar Mecmuasında vardır, d)- Risale-Nur hakkında Ankara Üniversitesinde verilen konferans, Ayyıldız Mat. Ank. 1957 s. 37-38-39.
[16]- Bediuzzaman Said Nursî, Tarihçe-i Hayat, Sözler Yayınevi, İst. 1991, s. 34. (Takdim yazısında bu kitabın 1958’de hazırlandığı, Bediuzzaman Said Nursî’nin kontrol ettiği ve düzelttiği şekilde yayınlandığı ifade edilmektedir.)
[17]- Bediuzzaman Said Nursî, Haşiye, Tarihçe-i Hayat, s. 33.
[18]- Muhammed Rıza'l-Muzaffer, Akâid'ül-İmâmiyye, Şia İnançları (Türkçeye çeviren Abdülbaki GÖLPINARLI) İstanbul 1978, s. 52-53.
[19]- Şia İnançları, s. 52.
[20]- Bu özgeçmiş, İstanbul Müftülüğü Arşivi’nde, Osmanlı Ulemasına ait sicil dosyaları arasında iken daha sonra dosyanın içi bilinmeyen kişiler tarafından boşaltılmıştır. Sadık ALBAYRAK bunları evvelce yazıp neşrettiği için sadece onun kitabında bulunmaktadır. Bkz. Sadık ALBAYRAK, Son Devir Osmanlı Uleması, İst. 1996, c. IV, s. 271.
[21]- Tarihçe-i Hayatı s. 44.
[22]- Tarihçe-i Hayatı, s. 45.
[23]- Kaynaklı indeksli Risale-i Nur Külliyatı, Kastamonu Lahikası, c. II, s. 1609, İstanbul 1995, Burada ifadeler sadeleştirilmiştir; aslı şöyledir: Eski zamanda, ondört yaşında iken icazet almanın alâmeti olan üstad tarafından sarık sardırmak, bir cübbe bana giydirmek vaziyetine mâniler bulundu. Yaşımın küçüklüğüyle, memleketimizde büyük hocalara mahsus kisveyi giymek yakışmadığı...
Sâniyen: O zamanda büyük âlimler, bana karşı üstadlık vaziyeti değil, ya rakib veyahut teslimiyet derecesine girdikleri için, bana cübbe giydirecek ve üstadlık vaziyetini alacak kendilerine güvenenler bulunmadı. Ve evliya-yı azîmeden dört-beş zâtın vefat etmeleri cihetinde, ellialtı senedir icazetin zahir alâmeti olan cübbeyi giymek ve bir üstadın elini öpmek, üstadlığını kabul etmek hakkımı bugünlerde, yüz senelik bir mesafede Hazret-i Mevlâna Zülcenaheyn Hâlid Ziyaeddin kendi cübbesini, o cübbeye sarılan bir sarık ile pek garib bir tarzda bana giydirmek için gönderdiğini bazı emarelerle

bana kanaat geldi. Ben de o mübarek ve yüz yaşında cübbeyi giyiyorum. Cenab-ı Hakk'a yüzbinler şükrediyorum(Haşiye) Bu mübarek emaneti, Risale-i Nur talebelerinden ve âhiret hemşirelerimizden Âsiye namında bir muhterem hanımın eliyle aldım.
[24]- Tarihçe-i hayat 45
[25]- Şualar, Sözler Yayınevi, İst. 1993, s. 617. İfadeler sadeleştirilmiştir. Aslı şöyledir:
Kur'an'ın gizli hakikatleri Risale-i Nur ile birlikte bize iniyor!! cümlesinin sarih bir manası asr-ı saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübin'in nüzulü olduğu gibi, mana-yı işarîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübin'in mertebe-i arşiyesinden ve mu'cize-i maneviyesinden feyz ve ilham tarîkıyla onun gizli hakikatları ve hakikatlarının bürhanları iniyor, nüzul ediyor..."
[26]- Şualar, s. 709. İfadeler sadeleştirilmiştir. Aslı şöyledir: Resail-in Nur denilen otuzüç aded Söz ve otuzüç aded Mektub ve otuzbir aded Lem'alar, bu zamanda, Kitab-ı Mübin'deki âyetlerin âyetleridir. Yani, hakaikının alâmetleridir ve hak ve hakikat olduğunun bürhanlarıdır. Ve o âyetlerdeki hakaik-i imaniyenin gayet kuvvetli hüccetleridir.
[27]- Sözler, Risale-i Nurlar'ın bir bölümünü oluşturur.
[28]- Barla Lâhikası s.26. İfadeler sadeleştirilmiştir. Aslı şöyledir: Mübarek Sözler şübhesiz Kitab-ı Mübin'in nurlu lemaatıdır. İçinde izaha muhtaç yerler eksik olmamakla beraber küll halinde kusursuz ve noksansızdır."
[29]- Said Nursî, Şualar, Sözler Yayınevi, İst. 1992 s. 231.
[30]- Bakara 2/256 ve Al-i İmrân 3/103'e bkz.
[31]- Şualar s. 601. İfadeler sadeleştirilmiştir. Aslı şöyledir: "Resail-in Nur dahi ne şarkın malûmatından, ulûmundan ve ne de garbın felsefe ve fünununda gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir nur değildir. Belki semavî olan Kur'an'ın, şark ve garbın fevkindeki yüksek mertebe-i arşîsinden iktibas edilmiştir."
[32]- Şualar, Yedinci Şua, (Âyetü'l- Kübrâ), Sözler Yayınevi, İstanbul 1992 s. 84.
[33]- Şualar, Yedinci Şua, (Âyetü'l- Kübrâ), s. 83-84.
[34]- Şualar, Yedinci Şua, (Âyetü'l- Kübrâ), s. 84, 1 numaralı dipnot ve s. 261. Yukarıdaki yazı şu cümlenin tercümesidir. وبالآية الكبرى أمني من الفجت Arapça'da fecet diye bir kelime olmadığı için füc'e kabul edilerek anlam verilmiştir.
[35]- Şualar, Onbeşinci Şua, s.526. Bu ibarede kısaltma yapılmıştır. Tamamı şöyledir: " Birinci Kelime: لا إله إلا الله dır. Bundaki hüccet ise matbu' Âyet-ül Kübra Risalesidir. O emsalsiz hüccetin hârikalığı içindir ki; İmam-ı Ali (R.A.), Nur'un eczalarından haber verdiği sırada وبالآية الكبرى أمني من الفجت" Ayetül Kübrâ hakkı için beni ani ölümden koru" deyip o Âyet-ül Kübra'yı şefaatçı yaparak..."
[36]- Şualar, Onbeşinci Şua, s.526.
[37]- Said Nursî, Emirdağ Lahikası, Sözler Yayınevi, İst. 1993 101. Anlamı bozmayacak kısaltmalar yapılmıştır.

[38]-Kaynaklı indeksli Risale-i Nur Külliyatı, c. II, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, (Onsekizinci Lem’a) İstanbul 1995, s. 2079, Metnin aslı şöyledir: “Hazret-i Cebrail'in, Âlâ Nebiyyina (a.s.m.) huzur-u Nebevide getirip Hz. Ali'ye Sekine namıyla bir sayfada yazılı İsm-i Âzam, Hz. Ali'nin (r.a.) kucağına düşmüş. Hz. Ali diyor: "Ben Cebrail'in şahsını yalnız alâimü's-sema suretinde gördüm. Sesini işittim, sayfayı aldım, bu isimleri içinde buldum" diyerek bu İsm-i Âzamdan bahs ile bazı hadisatı zikirden sonra tahdis-i nimet suretinde diyor ki:
"Evvel-i dünyadan kıyamete kadar ulum-u esrar-ı mühimme bize meşhud derecesinde inkişaf etmiş, kim ne isterse sorsun, sözümüze şüphe edenler zelil olur."
[39]- Kaynaklı indeksli Risale-i Nur Külliyatı, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 2078. Orada geçen ifade aynen şöyledir: Risale-i Nur şakirtlerine ve naşirlerine karşı Hazret-i Ali'nin (r.a.) irşadkârane ve teveccühkârane bakması ve işaret etmesidir.
[40]- Karşılığında Ahiret i verdikleri için aldıkları ne olursa olsun, azdır. “... Bu hayatın sağladığı fayda Ahiret yanında pek az olur.” (Tevbe 9/38)
[41] - Said Nursi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Sözler Neşriyat, İstanbul 1991, s. 119.
[42]- İsimleri şöyledir: Süleyman, Sabri, Zekâi, Âsım, Re'fet, Ali, Ahmed Husrev, Mustafa Efendi, Rüştü, Lütfü, Şamlı Tevfik, Ahmed Galib, Zühtü, Bekir Bey, Lütfi, Mustafa, Mustafa, Mes'ud, Mustafa Çavuş, Hâfız Ahmed, Hacı Hâfız, Mehmed Efendi, Ali Rıza.[43] - Said Nursi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Sözler Neşriyat s. 120.